

Holstein: Det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft har i nogen Maade misforstaaet mine Udtalelser i Forsvarsspørgsmaalet. Vi kan jo let blive enige om, at et Landstingsflertal selvfølgelig forfatningsmæssigt er berettiget til at modsætte sig et Folketingsflertals Villie, saa længe vi overhovedet har et Landsting — Spørgsmaalet er kun, hvad der er politisk formaalstjenligt, forudsat at Landstingsflertallets Partier forfølger samme Formaal. Og jeg vilde meget beklage, hvis Forsvarssagen blev henskudt til en Landstingskamp, blev skudt ud i det uviste, eller der paa den anden Side blev tilvejebragt et Forlig mellem Venstre og de nuværende Regeringspartier. Det er derfor, og udelukkende derfor, jeg har anbefalet den Fremgangsmaade, jeg har, men jeg er enig med det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft i, at et Valg ofte er et Panikvalg, saaledes at Landstinget ikke ubetinget behøver at respektere det deraf fremgaaede Flertal. Naar jeg gør mig til Talsmand for at gaa frem som foreslaet, er det, fordi jeg føler mig overbevist om, at en saadan Fremgangsmaade vil gøre det muligt at rejse en national og for Alvor forsvarsvillig Reaktion, og det tror jeg ikke vil blive muligt paa nogen som helst anden Maade. Jeg tror, at denne Sag er kommet til det Punkt, hvor statskonservative Interesser bydende byder at gaa frem radikalt. Den højtærede Udenrigsminister har selv lært os, hvad det vil sige at gaa radikalt frem; det vil sige: dristigt, om fornødent hensynsløst!

Arnth Jensen: Jeg har først et Par lokale Henstillinger til den højtærede Trafikminister. Den første gaar ud paa, om det ikke var muligt at indføre Motortog paa Skelskør—Dalmose-Strækningen. Jeg tror, at det for disse smaa Baner er af overordentlig stor Betydning, at der kommer flere Tog, og det kan sikkert bedst lade sig gøre, hvis Statsbanerne paa disse Strækninger gaar over til Motordrift. Paa den lille Bane Sorø—Vedde-Banen har man, saa vidt jeg ved, høstet gode Resultater netop paa denne Maade.

Den anden Henstilling gaar ud paa, om man ikke kunde faa et hurtiggaaende Morgentog fra København, saa at der kunde blive en tidlig Morgenforbindelse til Fyn, hvorved man kunde opnaa at være i Odense ved Titiden. Odense er jo et Sted, som mange Mennesker har Ærinde til, der holdes mange Møder, og det er en Ulempe, at man skal rejse Aftenen i Forvejen for at være i nogenlunde ordentlig Tid i Odense. Jeg ved meget vel, at der gaar en tidlig Færge

fra Korsør, og at der ogsaa løber et Posttog, men jeg ved ikke, om det er enhvers Ret at komme med dette Tog.

Endvidere vil jeg gerne overfor den højtærede Trafikminister pege paa et Spørgsmaal, som vist tidligere har været berørt; det angaar Skolebørns Frirejser om Sommeren. Landsbyskolerne har en Dag aarlig et Fripas, men det gælder kun indenfor det enkelte Distrikt, saa at en Skole her paa Sjælland kun kan rejse paa Sjælland og Lolland-Falster, men ikke kan foretage en Rejse til Fyn. Nu vil jeg gerne henstille til den højtærede Trafikminister... (*Trafikministeren* [Friis-Skotte]: Det hører under Undervisningsministeren!). Undskyld, saa henstiller jeg til den højtærede Undervisningsminister at tage sig af denne Sag og foranledige, at disse Fripas ogsaa kommer til at gælde fra det ene Distrikt til det andet.

Det forlanges jo, at Landkommunernes Regnskab skal afgives til Revision senest den 1. Juli, og nu er jeg godt klar over, at denne Tidsfrist ikke overholdes, og den kan ogsaa meget vanskeligt overholdes, men jeg maa mene, at den, der sidst af alle skulde være med til at forhindre Overholdelsen af Fristen, er Staten. Der er imidlertid forebragt mig et Eksempel, der tyder paa, at man fra visse Statsinstitutioners Side ikke er saa nøjeregnende i den Henseende, ja, at man endogsaa tager det unaadigt op, hvis man prøver paa at spørge angaaende en Sags Ekspedition. Det drejer sig om en Refusionssag fra Overværgeraadet. Kommunens Regning indsendtes rettidigt før 15. Maj, men endnu indtil August havde man ikke svaret fra Overværgeraadet. Alle, der har med disse Sager at gøre, ved, at et Regnskab til Overværgeraadet er ikke saa ligetil, saa at det er en egen Sag at opføre Refusionsbeløbet som en Restance paa Kommuneregnskabet, saa længe man ikke ved, om ens Regnskabsopgørelse er godkendt af Overværgeraadet.

Nu kunde man vel vente, om ikke just en Undskyldning for, at Sagen endnu ikke var gennemseet — det var maaske for meget forlangt —, men saa dog et venligt Svar med Løfte om snart at faa Sagen tilbage eller faa den ønskede Oplysning. I Stedet for fik vedkommende at vide, at Sagen havde endnu ikke været for, og han havde jo ikke Tusinder Sager om Værgeraadsbørn at gaa igennem, saa han maatte forstaa, at det var ikke saa ligetil; og først omkring den 20. August fik han endelig Svar. En saadan Behandling forekommer det mig, at vore Kommunalfolk og andre, som nødvendigvis skal i Forbindelse med